

Utdrag ur "Stormens ögon"

Kapitel 3: Rånad

Morgonsolen lyser in genom köksfönstret.

"Äpple eller banan?" ropar Mimmis pappa.

Han håller på och packar matsäcken som Mimmi ska ha med sig på friluftsdagen.

"Äpple", ropar Mimmi och tar på sig jackan. Ärmarna börjar bli lite korta, men det är hennes favoritjacka.

Ute i köket pratar en röst på radion om vädret:

"Ett för årstiden ovanligt kraftigt lågtryck bildas just nu ute över Atlanten, med vindstyrkor som kan komma att ställa till problem också på den svenska västkusten från och med imorgon kväll."

"Hejdå, sötnos" säger pappa och hjälper henne att få på sig ryggsäcken.

"Vi ses ikväll."

Mimmi möter varken Zacki eller Fredde när hon lämnar trevåningshuset. De har väl redan stuckit. Borta vid gathörnet stannar hon och väntar på sin bästis Alva. Det är kyligt i skuggan. Sommaren håller på att ta slut.

Ett glatt gläfsande får Mimmi att vrida på huvudet. Där kommer tant Vanja som bor på nedersta våningen i Mimmis hus med sin ursöta dvärgpudal Pelle. Svansen viftar som en visp. Mimmi böjer sig ner och klappar den gråvita, krulliga pälsen. Pelles kolsvarta ögon blänker mot henne.

"Är sommarlovet slut nu?" frågar Vanja med sprucken röst.

”Ja, vi ska ha friluftsdag idag. Orientering”, berättar Mimmi och rätar på sig.

”Men oh, så trevligt”, tycker Vanja och ler så att det blir alldeles rynkigt runt ögonen. Hon slätar till sin ljusa kappa med handen. Blodådrorna ser ut som tunna blå grenar under den nästan genomskinliga huden. Vanja är alltid finklädd och sminkad.

Sen rycker Pelle i kopplet och Vanja låter sig dras iväg och försvinner upp längs gatan och muren mot kyrkogården. Mimmi vinkar.

Från andra hållet kommer Alva. Hennes lockiga hår hoppar när hon går.

”Hej”, säger hon och svänger runt så att Mimmi alldeles säkert ska se att hon har en ny jacka. ”Fin, va? Jag och mamma köpte den igår.”

”Mm, jättefin”, säger Mimmi.

De börjar gå längs kyrkogårdsmuren i riktning mot idrottsplatsen. Det är ganska långt, men de är ute i god tid.

”Var du på fotbollen igår?” frågar Alva.

”Mm.” Mimmi känner träningsvärken i benen som en skön slags trötthet. De två började spela tillsammans men Alva slutade efter två gånger.

”Usch, det var alldeles för jobbigt”, klagar Alva. ”Och så fick jag världens värsta blåmärken.”

Plötsligt hör de ett skrik ett stycke längre fram. De tvärstannar och tittar på varandra. Så hörs skriket igen, och Mimmi springer den sista biten upp till backens krön.

Det är Vanja! Hon ligger på marken och bredvid henne står en kille i mc-hjälm och sliter i hennes handväska, som hon vägrar släppa. Pelle

skäller vilt mot killen och hans kompis som står bredvid och gasar med moppen. Då höjer den första killen foten och sparkar Pelle så att han gnällande flyger in i häcken närmast. Vanja ropar till och släpper väskan. Killen sliter åt sig den med ett triumferande rop och hoppar upp bak på moppen som försvinner i ett moln av avgaser.

Mimmi och Alva rusar fram till Vanja. Pelle gnyr och gläfsar. Vanja gråter och drar Pelle till sig. Hon står på knä mitt på trottoaren och den ljusa kappan är alldeles smutsig.

”Pelle, Pelle”, snyftar hon.

Hunden ruskar på sig och gnyr lite till. Mimmi och Alva tar tag under Vanjas armar och hjälper henne att resa sig. Nylonstrumporna är sönder på båda knäna, det blöder. Vanja vacklar till och stönar.

”Aj, höften”, kvider hon.

”Kan du stå?” undrar Mimmi och håller hårt i Vanja. Genom kappan känner hon hur tunn och bräcklig Vanjas kropp är.

Hur kan någon göra så här mot Vanja? Och mot Pelle? Mimmi känner att hon får tårar i ögonen och måste blinka bort dem.

”Hjälp lilla Pelle”, snörvlar Vanja.

Tårarna har ritat streck i pudret på kinderna. Alva tar Pelle i famnen, Mimmi stöttar Vanja, och så vänder de hemåt igen.